

Nevěsta, která nic dobrého nevěstí

Stráž vedená písařem Johana strčila do malého pokoje, kde byla jen postel a židle. Člověk by skoro řekl, že to je vězeňská cela, ale okno nebylo zamřížované. Nemuselo, bylo pořádně vysoko. Prý tady Johan počká do večerního obřadu. Kdyby cokoli, stráž mu to přinese.

Johan se marně bránil, že snad není vězeň a že chce mluvit s princeznou, ale písař beze slova zavrtěl hlavou, otočil se na podpatku a šel.

„No moment,“ hrnul se Johan za ním, ale stráž ho zadržela. „A můžu na tu svatbu aspoň někoho pozvat? Aspoň rodinu?“

Nic.

„Nebo aspoň jednoho kamaráda. Hej!“ volal za písařem, který se ale ani neohlédl.

„Hej! Co když... co když se mi chce na malou?“ zkusil to ještě.

První z ozbrojenců smutně vzdychl a mlčky mu podával helmu, kterou otočil vzhůru nohama.

„A na velkou?“

Druhý z ozbrojenců vzdychl ještě smutněji a taky mu podával svou helmu. Johan je popadl, zabouchl za sebou dveře, sedl si na postel a přemýšlel. Ale ačkoli dumal až do setmění, vymyslel jen to, že se asi všechno časem ukáže.

Ale co to! Okno se rozletí a v něm kdosi. Johan se lekne, popadne jednu helmu, rozmáchně se s ní a... V poslední chvíli se zarazí. Naštěs-

tí, protože to není nikdo jiný než princezna Stella ve svatebních šatech, na laně. Vklouzla do pokoje, další lano na rameni.

„Pssst,“ dala si prst před pusou a podávala mu to smotané lano: „Musíte okamžitě zmizet!“

„Proč? Co se děje?“

„Nebudu se vdávat!“ šeptala nasupeně.

„Ale vyhrál jsem turnaj!“

„Co?! Jen díky mně!“ utrhla se na něj. „Taková třasořitka jako vy by to nepřežila!“

„Cože? Řekla jste třasořitka?“

„Řekla jsem třasořitka!“

Johan uraženě mlčel.

„Jestli okamžitě neutečete, tak... šíleně mě naštvete!“ naléhala Stella.

„Budete šíleně naštvaná princezna?“

Zaklepání. Johan sebou trhl a nacpal překvapenou princeznu za postel. Dovnitř nahlédla stráž. Jestli si prý pán něco přeje, prý něco zaslechli.

„Nerušte! Cvičím si svatební projev,“ odbyl ho Johan, ale strážný si ho prohlížel dosti nedůvěřivě. Johan se k němu otočil zády a naoko pokračoval v nácviku: „Ano, milí hosté, jen třasořitka by se šíleně naštvál, že si bere princeznu. Jen třasořitka by okamžitě utekl... ehm... Vážení svatebčané!“

Tohle blábolení stráž konečně přimělo za sebou zase zavřít. Ale jen co se princezna vynořila zpoza postele a nadechla se k dalšímu přesvědčování, oknem k nim dolehl vystrašený hlas komorné: „Princezno! Honem! Už vás hledají!“

„Utečte! Teď! Jinak budete strašně litovat!“ naléhala ještě, hodila mu stočené lano na postel, vlezla do okna a zmizela.

Johan se snažil přebrat si to v hlavě, ale pak se rozhodl, že se mu to nějak nezdá a že zůstane. Za nějakou chvíli se ozvalo další zaklepání

a do místnosti se nahrnulo několik sluhů. Začali Johana mýt, česat, čistit mu zuby a uši a oblékat ho do slavnostních šatů. Docela trpělivě to snášel až do chvíle, kdy jeden ze sluhů s nůžtičkami začal útočit na jeho nosní dírky. „Nos ne!“ zařval Johan a sluhové ztuhli. Ale jen na malou chvíli. Než se stačil vzpamatovat, odvedli ho do toho velkého sálu s krbem, kterým se sem před nedávnem dostal, a postavili ho před improvizovaný oltář. Kromě královny, písaře, královského poradce a loutnisty tu byl už jen oddávající, staříčkový arcibiskup ve slavnostním rouchu. Loutnista začal hrát.

Po červeném běhounu kráčela nasupená Stella ve svatebních šatech. Vedl ji její královský otec, který se pořád tvářil otráveně. Naopak jablečná královna si sušila slzy.

„Proč jsi neutek?!“ sykla Stella, jakmile stanula po Johanově boku.

„Tykáme si? Výborně, jsem Johan.“

„Za všechno si můžeš sám,“ řekla našťvaně.

„Za co?“

Arcibiskup jim pokynul a spustil: „Vážení snoubenci. Dnešní moderní doba je plná... ehm... prázdnoty a nedostává se jí dostatku. Ty bláznivé výmysly nejmodernějšího středověku...“

Jenomže král ho přerušil zakašláním a něco mu pošeptal. Arcibiskup pokýval hlavou. „Aha, dobře, takže co nejrychleji...“ Položil ruku Stelle na rameno. „Berete si zde přítomného muže dobrovolně?“

„Ne!“ řekla Stella rozhodně.

Arcibiskup si přiložil dlaň k uchu: „Skutečně jste řekla ne?“

„Ano,“ pronesla Stella pořádně nahlas a hned se chytila za pusu.

„Aha, ano!“ Arcibiskup spokojeně kývl a pak se zeptal Johana, který řekl ano rovnou.

„Vyměňte si prsteny a můžete si dát první manželský polibek.“

Než se Stella stačila vzpamatovat, Johan jí dal pořádnou pusou.

Nálada se jí nezlepšila ani v její komnatě, když se šlo spát. Terezka ji učesala a pak se chtěla rozloučit, ale princezna se jí úplně vážně zepta-

la, jestli by nemohla zůstat a přespat na pohovce. Terezka se vykuleně podívala na Johana, pak na princeznu a pak zpátky na Johana a pak zase na princeznu a zamumlala něco jako že musí ještě... támhle... totiž... přece... jakoby... a navíc, jestli ji tedy omluví, a zmizela.

V posteli Stella mezi ně postavila vysokou stěnu z polštářů. Pořád vypadala nabručeně, ale v té noční košili s vyšitým S jí to slušelo ještě víc než obvykle.

„To teda byla divná svatba,“ pokusil se Johan prolomit to těžké mlčení. „Všechno tak rychle. Myslel jsem, že bude oslava... Že pozvu sourozence... Jsem z malého městečka na řece. Koušek odtud. Jmenuje se Slámov, víš. Ale že nebyl ani přípitek...“

Stella nic, jen se otočí zády.

Johan se na ni zamračeně dívá a pak mu svitne: „Můžu ti vyprávět pohádku? Na dobrou noc?“ a nečeká na souhlas: „Tak... Byla jednou jedna šíleně našťvaná princezna, která byla jinak nesmírně... výjimečná, krásná a chytrá. Mnoho rytířů by si proto, aby získali její ruku, klidně nechalo useknout ruku, ale ona se nikdy, ne a ne a ne, nechtěla vdávat. Ale pak, jednoho krásného dne, se objevil mladík, který sice možná, z jistého úhlu, při špatném světle, na první pohled mohl vypadat jako třasořitka, ale to bylo jen rafinované klamání tělem, protože co nevidět se ukázalo, že se v něm schovává udatný a charakterní krasavec...“

A Johan přes tu horu polštářů nemohl vidět, jak se Stella pousmála. Ale jenom na chvíli. Pak se jí trochu zarosily oči, možná nějakou dávnou vzpomínkou, nebo jen únavou, kdo ví.

